

Debreceni Ítéltábla

Mf.I.50.027/2022/10. szám

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Mágori Zsolt Tibor ügyvéd (cím1) által képviselt Felperes (cím2) felperesnek a dr. Gondos Csaba ügyvéd (cím3) által képviselt Alperes (cím4) alperes ellen közalkalmazotti jogviszony megszüntetéséből eredő igény és sérelemdíj megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 6.M.70.237/2020/46. számú ítélete ellen az alperes részéről 47. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben elutasítónak tekinti és mint ilyennek nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja és a sérelemdíj megfizetésére irányuló keresetet elutasítja, az alperes által a felperesnek fizetendő perköltség összegét 17 250 (tizenhétezer-kétszázötven) forintra leszállítja; egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg tizenöt napon belül a felperesnek 102 000 (százkétezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

Megállapítja, hogy a meg nem fizetett 146 048 (száznegyvenhatezer-negyvennyolc) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás lényege szerint a felperes 2010. szeptember 1-től állt közalkalmazotti jogviszonyban az alperessel falugondnoki munkakörben. 2014. október 12-én (helység) polgármesterévé választották meg, ezért ekkortól 2019. október 13-ig falugondnoki tevékenységet nem végzett.

[2] A felperes – miután polgármesteri tisztsége megszűnt – 2019. október 14-től ismét ellátta a közalkalmazotti jogviszonya keretében a falugondnoki tevékenységet, amiért az alperestől illetményben részesült.

[3] 2019. november 4-én törvényes képviselő polgármester közölte a felperessel, hogy amennyiben lemond az őt a korábbi polgármesteri jogviszonya alapján megillető végkielégítésről, úgy közalkalmazotti jogviszonya fennmarad, amennyiben viszont nem, akkor azt a munkáltató megszünteti.

[4] 2019. december 10-én (helység) Község Önkormányzatának Képviselő-testülete a felperes közalkalmazotti jogviszonyát megszüntette egyrészt az 55/2019. (XII. 10.) határozatával azonnali hatállyal fegyelmi vétség elkövetése miatt, másrészt – a felperessel 2019. december 12-én közölt írásbeli intézkedésével – az alperes „felmentéssel (felmentési idő nélkül)” a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (Kjt.) 30. § (1) bekezdés c) pontja alapján, a jogszabály szövegére utalással.

[5] Az alperes két részletben, 2020 januárjában és februárjában fizette meg a felperesnek az őt a korábbi polgármesteri jogviszonya alapján megillető végkielégítést.

[6] A felperes módosított keresetében a jogviszonya megszüntetésének jogellenességét állítva 1 301 944 forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés és kamata, továbbá 223 650 forint végkielégítés, emellett 1 300 000 forint sérelemdíj, valamint perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[7] Keresetében arra hivatkozott, hogy az alperes intézkedése jogellenes, ugyanis a felmentést nem indokolta meg, nem jelölte meg, hogy a felperes személyében vagy munkavégzésében rejlő konkrét magatartás vagy alkalmasságbeli hiányosság szolgáltak a döntés alapjául, valamint, hogy önmagában a Kjt. 30.§ (1) bekezdés c) pontjára való hivatkozás nem elegendő, és az alperes lényegében azonnali hatállyal szüntette meg a jogviszonyát. A sérelemdíj iránti igénye körében előadta, hogy az alperes a fenti intézkedésével a személyes szabadsághoz- és munkához való jogban megnyilvánuló személyhez fűződő jogát sértette meg, amikor a közalkalmazotti jogviszonyának fenntartását más jogcímen megillető végkielégítéstől való lemondásától tette függővé, mellyel választásra kényszerítette.

[8] Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Ellenkérelmében kifejtett érvelése szerint indokolási kötelezettségének összefoglalóan eleget tett, a felperes tisztában volt a felmentés indokaival, és a felperes kártérítési igénye megalapozatlan azért is, mert abban nem jelölte meg, hogy 2019. december 10. napjától milyen jövedelemmel rendelkezik. A sérelemdíj körében kifejtette, hogy a felperes személyiségi jogát nem sértette meg, igénye így alaptalan.

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg tizenöt napon belül a felperesnek elmaradt jövedelem címén járó kártérítésként 1 301 944 forintot és annak 2019. december 13-tól a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, 223 650 forint végkielégítést, 300 000 forint sérelemdíjat, valamint 81 875 forint perköltséget. Megállapította, hogy a meg nem fizetett 184 379 forint eljárási illeték az állam terhéen marad.

[10] A törvényszék az ítélet jogi indokolásában rögzítette, hogy a 2019. december 12-én közölt intézkedés ellentmondásos, abból ugyanis nem derül ki, mi volt a felperes közalkalmazotti jogviszonya megszüntetésének pontos jogcíme, ráadásul e körben az alperes is ellentétes nyilatkozatokat tett a perben. Emellett a kizárólag a jogszabály szövegére utaló indokolás nem világos, mert az nem tartalmazza azokat a konkrét tényeket és körülményeket,

amelyekre a munkáltató a megszüntetést alapította. Utalt arra is, hogy a felperessel szemben nem folyt fegyelmi eljárás, így nem lehet azt tudni, hogy merült-e fel, és ha igen, milyen probléma a felperes munkavégzésével kapcsolatban. Összességében „a felmentés ellentmondásos volt, nem volt világos, nem tartalmazott indokolást az azonnali hatályú felmentés okára vonatkozóan”, ezért a megszüntetés jogellenessége megállapítható, az arra figyelemmel érvényesített anyagi igény pedig alapos volt. Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj körében megállapította, hogy a polgármesteri végkielégítés kifizetésével kapcsolatban az alperes kényszerhelyzetbe hozta a felperest, akinek ezzel sérült a személyi szabadsághoz, a döntés szabad megválasztásához, továbbá az emberi méltósághoz fűződő személyiségi joga, ami indokolja az alperes ítélethozatalkori értékviszonyok mellett 300 000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezését.

[11] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, valamint a felperes első- és másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Az elsőfokú eljárásban utóbb kifejtett és továbbra is fenntartott álláspontja szerint a Kjt. 2. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 27. § (1) bekezdésének mindhárom fordulata alapján semmis volt az a 2014. október 11-én a felperes kérelmére és az akkori polgármester, (korábbi polgármester neve) jóváhagyásával a felek között létrejött megállapodás, amely értelmében a felperes 2014. október 11-től öt évre szüneteltette a közalkalmazotti jogviszonyát. Erre a megállapodás időpontjában nem volt jogszabályi lehetőség, ezért a felperest továbbra is munkavégzési kötelezettség terhelte volna a közalkalmazotti jogviszonya keretében. Tekintettel arra, hogy ezt viszont egyoldalúan megtagadta, nem értelmezhető másként, minthogy ő maga szüntette meg ekkor lemondással a jogviszonyt, ami értehető is a kialakult helyzetben, hiszen nem lehet ugyanaz a személy a közalkalmazott és a felette munkáltatói jogkört gyakorló személy (polgármester). Mivel fenn nem álló jogviszonyt nem lehet jogellenesen (sem) megszüntetni, így a felperes erre figyelemmel előterjesztett igénye sem lehet alapos. Ezzel összhangban továbbra is vitatta, hogy a felperes 2014 októbere és 2019 októbere közötti távollétének jogcíme a korabeli alperesi iratokban megjelenő fizetés nélküli szabadság lett volna, erre vonatkozó megállapodás ugyanis a felek között nem jött létre. Hangsúlyozta, hogy mindezt az okfejtést az elsőfokú eljárásban, a 2021. augusztus 23-i beadványában is előadta, a törvényszék azonban jogszabálysértő módon hagyta azt figyelmen kívül és utasította vissza a 31/I. sorszámú végzéssel az ellenkérelem-változtatás iránti kérelmét, a semmisségre ugyanis határidő nélkül lehet hivatkozni, sőt, azt az első- és másodfokon eljáró bíróságnak is hivatalból észlelnie kell. A sérelemdíjjal összefüggésben utalt arra, hogy az egyrészt fennálló közalkalmazotti jogviszony hiányában nem illetheti meg a felperest, másrészt a döntési helyzet létrehozása, a választás elé állítás önmagában nem valósít meg személyiségi jogsértést. A felperes által az elsőfokú eljárásban felszámított 337 500 forint ügyvédi munkadíjból álló perköltségigényt eltúlzottnak találta.

[12] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes fellebbezési eljárási költségben marasztalását kérte. Előadta, hogy a törvényszék a tényállást helyesen állapította meg és abból okszerűen következtetett a keresete részbeni alaposságára. Utalt arra, hogy 2014. október 11-től – ahogy az a 2014-2019 közötti iratokból is jól kitűnik – a polgármesterrel kötött megállapodás alapján fizetés nélküli szabadágon volt, ekként a közalkalmazotti jogviszonya keretében munkavégzési kötelezettség nem terhelte, de a jogviszony értelemszerűen nem is szűnt meg. A sérelemdíjjal kapcsolatban pedig

rámutatott, hogy azt nem a jogellenes megszüntetés jogkövetkezményeként, hanem ebből a szempontból önálló igényként érvényesítette. A perköltségigénye további mérséklését nem látta indokoltnak azzal, hogy e körben a fellebbezés egyébként sem tartalmaz semmiféle jogi érvelést.

[13] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében hangsúlyozta, hogy a felperes jogviszonya 2014. október 12-én „a jogszabály erejénél fogva” megszűnt, 2019 decemberében tehát az „nem létezett, ekként a nem létező falugondnoki jogviszonyt felmondani sem lehetett”, emiatt „a megszüntetés jogi megoldásáról és annak jogszerűségéről vitát sem lehetett volna indítani”. Utóbb a felperest terhelő kárenyhítési kötelezettség esetleges elmulasztásával kapcsolatos fellebbezési nyilatkozata, indítványa már nem volt.

[14] A fellebbezés részben megalapozott az alábbi indokok szerint.

[15] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet részben, a felperes sérelemdíj megfizetésére irányuló keresetét 1 000 000 forint erejéig elutasítónak tekintette a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 341. § (1) bekezdése alapján, mert az ítéletben foglalt döntésnek ki kell terjednie a perben érvényesített valamennyi kereseti kérelemre, márpedig a felperes ezen a jogcímen 1 300 000 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[16] Az ítéltábla erre irányuló fellebbezés és az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülmény [Pp. 379-380. §] hiányában nem érintette az elsőfokú ítéletnek a keresetet a fentiek szerint részben elutasítónak tekintett rendelkezését a Pp. 370. § (1) bekezdésére figyelemmel.

[17] Az elsőfokú bíróság az ügy eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat túlnyomórészt okszerűen értékelve alapvetően helyes, de a fellebbezési hivatkozásokból is kitűnően hiányos tényállást állapított meg, ezért az a rendelkezésre álló adatok alapján kiegészítésre szorul azzal, hogy a felperes kinevezése a képviselő-testület 10/2010. (VIII. 30.) határozatán alapult (29/A/4.); felette a munkáltatói jogokat a 2010. szeptember 1-jei kinevezés értelmében a polgármester, míg az ugyanazon a napon kelt munkaköri leírás szerint a képviselő-testület gyakorolta (Miskolci KMB 5/2020/1/F/3. és 5.); a felperes 2014. október 11-én a határozatlan idejű „munkaviszonya szüneteltetését”, valójában fizetés nélküli szabadság engedélyezését kérte, egyidejűleg illetményéről lemondott, mely kérelmét a polgármester támogatta (Miskolci KMB 5/2020/1/F/6.); 2016. január 5-én az alpolgármester is a fizetés nélküli szabadság meghosszabbítását engedélyezte (Miskolci KMB 5/2020/1/F/7., 29/A/20.); a „kényszerhelyzetben” pedig a felperes nem mondott le az őt a polgármesteri jogviszony alapján megillető végkielégítésről (Miskolci KMB 5/2020/1. szám alatti keresetlevél 5. oldal utolsó bekezdés, 1/F/8. melléklet).

[18] A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének korlátai között maradva és az alperes fellebbezésének érdemi elbírálatóságához az ítéltábla mindenekelőtt arra mutat rá, hogy a felperes kinevezésekor és 2014. október 11-én is hatályos Kjt. 83/A. § (1) bekezdése értelmében az önkormányzattal közalkalmazotti jogviszonyban állók esetében egyebek mellett a kinevezés és a felmentés a képviselő-testület kizárólagos hatáskörébe tartozott, az egyéb munkáltatói jogokat pedig a polgármester gyakorolta (EBD2017. M.12.).

[19] 2014. október 11-én a felperes – bár megválasztása hiányában kétségtelenül nem tartozott az aznap még hatályos, a polgármesteri tisztség ellátásának egyes kérdéseiről és az önkormányzati képviselők tiszteletdíjáról szóló 1994. évi LXIV. törvény személyi hatálya alá – a Kjt. 2. § (3) bekezdése alapján irányadó Mt. 127-132. §-aiban nem rögzített okból is kérhetett fizetés nélküli szabadságot, mert annak kiadása az ott írt esetekben kötelező, míg bármilyen egyéb esetben a munkáltató mérlegelési jogkörében dönt az engedélyezésről, azaz szó sincs taxatív felsorolásról.

[20] Az alperes a 29. sorszámú beadványa 8. oldalán maga utalt helyesen, a fentiekkel és törvényes képviselő jelenlegi polgármester nyilatkozatával (Miskolci KMB 5/2020/1/F/8. alatti hangfelvétel-leirat 1. oldal) is összhangban arra, hogy a 2014. október 11-i kérelmében a felperes a fizetés nélküli szabadság intézményére gondolhatott, az pedig, hogy ezt a kérelmet – mint egyéb munkáltatói jogkört gyakorló – (korábbi polgármester neve) polgármester ne bírálta és ne bírálhatta volna el (26. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal utolsó bekezdés), nyilvánvalóan iratellenes hivatkozás (5/2020/1/F/6.).

[21] Az alperes fellebbezésének központi eleme volt a fizetés nélküli szabadság körében így létrejött megállapodással kapcsolatos, az általa először a 29. sorszámú beadványban felhozott semmisség kérdése.

[22] A perben a keresetlevél benyújtására 2020. január 9-én, a perfelvétel lezárására 2021. január 13-án, a 29. sorszámú nyilatkozat előterjesztésére pedig 2021. augusztus 23-án került sor, így a szóban lévő nyilatkozatra a 2021. január 1. utáni Pp. szabályok voltak irányadók [a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 15. § (1) bekezdés b) pont, BDT2021. 4397., Kúria Kf.45.105/2021/8.].

[23] A Pp. 7. § (1) bekezdés 4.a) pontja értelmében ellenkérelem-változtatás az, ha a fél az ellenkérelmével összefüggésben előadott korábbi jogállításhoz képest eltérő vagy további anyagi jogi kifogásra hivatkozik.

[24] A Pp. 199. § (2) bekezdés b) pont ba) és bc) alpontja értelmében az ellenkérelem érdemi részében – ha azzal a fél a perben védekezni kíván – fel kell tüntetni érdemi védekezés esetén az anyagi jogi kifogást a jogalap megjelölése útján, valamint a védekezést – ideértve az anyagi jogi kifogást is – megalapozó tényeket és az azokat alátámasztó és rendelkezésre álló bizonyítékokat, illetve bizonyítási indítványokat az e törvényben meghatározott módon.

[25] A Pp. 199-200. §-hoz fűzött indokolás szerint a törvény lényeges újítása, hogy az ellenkérelemmel kapcsolatban elvárás az érvényesíteni kívánt joggal szembeni anyagi jogi kifogás előterjesztése. Az anyagi jogi kifogás (például a semmisségen alapuló érvénytelenségi kifogás) olyan, a fél által perbe vitt anyagi jogi hivatkozás, amely jellege folytán a keresetlevélhez hasonló módon megköveteli annak anyagi jogi jogalapjának és ténybeli alapjának előadását ahhoz, hogy az érdemben elbírálható legyen.

[26] A Pp. 216. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a perfelvételt lezáró végzés meghozatalát követően a keresettel szembeni ellenkérelem megváltoztatásának az elsőfokú

ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig törvény eltérő rendelkezése hiányában akkor van helye, ha azt a bíróságnak a perfelvételt lezáró végzés meghozatalát követő anyagi pervezetése indokolja.

[27] Az alperes a 29. sorszámú beadványa előterjesztésére lehetőséget adó indokként egyrészt a jogi képviselőjében bekövetkezett jogutódlásra, másrészt a 2021. június 16-i tárgyaláson elhangzottakra és a Pp. 216. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozott (31. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal 1. bekezdés), de ez alaptalan volt, mert a jogi képviselő személyének bármilyen okból történő megváltozása a Pp. 3. §-ában írt perkonzentráció elvére is figyelemmel az érdemi szakban nyilvánvalóan nem nyitja meg az utat a perfelvételi nyilatkozatok korlátlan előterjesztetősége előtt, a törvényszék pedig a 2021. június 16-i tárgyaláson (26. sorszámú jegyzőkönyv) már nem végzett anyagi pervezetést. Az ítéltábla az alperes fellebbezése alapján hangsúlyozza azt is, hogy az Mt. 27. § (3) bekezdése szerint a semmisségre az érdekelt valóban határidő nélkül hivatkozhat, azonban a perben ennek a fenti eljárásjogi korlátait figyelembe kell venni.

[28] Ezen indokokkal érdemben helyes volt tehát az elsőfokú bíróság Pp. 218. § (1) bekezdésére alapított, az ellenkérelem-változtatás engedélyezése iránti kérelmet visszautasító 31/I. sorszámú döntése.

[29] Mindebből okszerűen következik, hogy az alperes a Pp. 373. § (1) bekezdésében írtak alapján a fellebbezési eljárásban sem élhetett az ellenkérelem-változtatás lehetőségével, ezért az ítéltábla a szóban lévő megállapodással kapcsolatban a már kifejtettek mellett csupán a teljesség, továbbá a magánjogi jogviták tisztességes eljárás elvén nyugvó rendezése és az anyagi jogok hatékony érvényre juttatása érdekében rögzíti: a felek között valamennyi irányadó jogszabályi rendelkezés betartása mellett jött létre 2014. október 11-én megállapodás arra, hogy a felperes 2014. október 12-től fizetés nélküli szabadságon van, azaz ekkortól a közalkalmazotti jogviszonya keretében munkavégzési kötelezettség nem terheli. Ebből következően a semmisség hivatalbóli megállapításának sem volt helye.

[30] A fentiek alapján nyilvánvaló az is, hogy a felperes jogviszonya nem szűnt meg 2014. október 12-én sem lemondással, sem más módon a „törvény erejénél fogva”. Az egyébként 2016 januárjában teljesen szükségtelenül „meghosszabbított” fizetés nélküli szabadság tartalma alatt tett munkáltatói intézkedéseknek pedig azért nincs jelentősége, mert a fizetés nélküli szabadság 2019. október 14-től megszűnt, ekkortól tehát a felperes a közalkalmazotti kinevezése szerinti rendelkezésre állási és munkavégzési, míg az alperes az illetmény megfizetésére vonatkozó kötelezettségét teljesítette (Miskolci KMB 5/2020/1/F/11.).

[31] Ekként tehát a felperes közalkalmazotti jogviszonya 2019. december 10-én is fennállt, ezért – és éppen az alperes intézkedései miatt – annak megszüntetése jogszerűségéről „vitát” is lehetett indítani, mely jogvitában a felperes helyesen állította a jogviszony megszüntetés jogellenességét, az ezzel kapcsolatos elsőfokú ítéleti megállapításokat és a jogellenesség miatti jogkövetkezmények összecszerűségét pedig már az alperes sem sémlemezte fellebbezésében.

[32] Ami a jogellenes megszüntetéstől függetlenül, ténylegesen még a perbeli jogviszony tartama alatt tanúsított alperesi magatartást illeti, abban az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíjjal és az azzal kapcsolatban kifejtett indokokkal az ítéltábla nem értett egyet.

[33] Ebben az ítéltábla elsődlegesen azt hangsúlyozza, hogy a sérelemdíj iránti igény esetén a jogellenesség alapja a személyhez fűződő jog megsértése (Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 2:52. § (1) bekezdés), azaz a sérelemdíj fizetésre kötelezés feltétele a személyiségi jogsértés, melytől meg kell különböztetni az ennek szintjét el nem érő, szubjektív érzéseken alapuló érdeksérelmeket. Kétségtelen, hogy az alperes a felperes továbbfoglalkoztatását egy őt a perbeli jogviszonytól függetlenül jogszerűen megillető juttatásról való lemondáshoz, ekként jogellenes feltételhez kötötte, ugyanakkor a felperes – a kiegészített tényállásból is kitűnően – éppen a cselekvési, döntési szabadságával élve már akkor és egyértelműen fenntartotta a polgármesteri végkielégítés iránti igényét [„Én meg nem mondom (vissza az igényt), mert ez jár!” – Miskolci KMB Miskolci KMB 5/2020/1/F/8. alatti hangfelvétel-leirat 3. oldal].

[34] Jól látható tehát, hogy a felperesnek a perbeli jogviszony fenntartására és a polgármesteri végkielégítés ezzel párhuzamos kifizetésére vonatkozó akaratát semmilyen módon nem befolyásolta, nem törte meg és nem hajlította el az alperes „ajánlata”, azaz a felperes mindkét vonatkozásban a valós akaratának megfelelő és szabad döntést hozott.

[35] Ebből következően az ítéltábla álláspontja szerint az „ajánlattétellel” – ahogy arra az alperes helytállóan hivatkozott fellebbezésében – nem valósult meg a felperes által állított személyiségi jogsértés sem, hiszen személyiségi jogsértés megállapítását csak konkrétan bekövetkezett személyiségi jogsérelem (ún. hátrány bekövetkezte) alapozhatja meg, ehhez annak lehetősége, veszélye önmagában nem elégséges. Ezért utóbbi esetekben szubjektív jogkövetkezmény (sérelemdíj) megállapítására sincs törvényes lehetőség. Az ítéltábla ehhez hivatkozik a Kúria Mfv.10.572/2017, 1/2019. számú munkaügyi elvi határozat I. pontjában kimondottakra, mely szerint a sérelemdíj megállapításának feltétele a személyiségi jogsértés (jogellenesség) fennállta és a nem vagyoni sérelem bekövetkezte. A magatartás és a sérelem között okozati összefüggésnek kell fennállnia. Jelen esetben azonban az ítéltábla álláspontja szerint ezek a feltételek nem állak fenn.

[36] Tévedett tehát az elsőfokú bíróság akkor, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a felperes személyi szabadsághoz való joga sérült, hiszen a szabad akaratának megfelelő döntési helyzetében nem volt korlátozva, az alperes semmilyen kényszerhelyzetet nem teremtett.

[37] Azt ismét csupán a teljesség kedvéért tartja szükségesnek rögzíteni az ítéltábla, hogy munkajogi szempontból az Mt. 7. § (1) bekezdésében írt, konkrétan a jogviszony megszüntetés jogával való visszaélést valósíthatta volna meg az alperes most tárgyalt magatartása, amennyiben a megszüntetésre a megszabott módon került volna sor (MK 95. számú állásfoglalás értelemszerűen irányadó IV. pontja).

[38] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írtaknak megfelelően részben megváltoztatta a Pp. 383. § (2) bekezdés második fordulata szerint eljárva.

[39] Ezzel a döntéssel megváltozott az elsőfokú pernyertesség aránya is, mert így a felperes a teljes kereseti igénye (1 301 944+223 650+1 300 000 forint, azaz 2 825 594 forint) alapján 54%-ban (1 301 944+223 650=1 525 594) lett pernyertes, míg az alperes értelemszerűen 46%-ban lett pernyertes. A felperes felszámított és a törvényszék által is 50 000 forinttal már csökkentett összegű, 287 500 forint ügyvédi munkadíjból álló perköltségének további mérséklését az ítéltábla nem tartotta indokoltnak (szem előtt tartva azt is, hogy az alperes maga is 300 000 forint ügyvédi munkadíjat érvényesített az elsőfokú eljárásban). A Pp. 82. § (2) bekezdése alapján a felperest a fenti összegből a pernyertességéhez igazodva 155 200 forint, az alperest az általa felszámítottból 138 000 forint elsőfokú perköltség illette volna meg, azonban a 83. § (2) bekezdése értelmében az ítéltáblának csak a különbözet megfizetésére kellett köteleznie az alperest.

[40] A fellebbezéssel érintett pertárgyérték 1 825 594 forint volt, a fellebbezés a 300 000 forint sérelemdíj vonatkozásában, azaz 16%-ban vezetett eredményre (300 000/1 825 594 forint). A másodfokú eljárásban a felperes és az alperes is 150 000 forint ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költséget számított fel a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint, ezért az ítéltábla szintén a Pp. 82. § (2) bekezdése és 83. § (2) bekezdése alapján kötelezte a nagyobb részben eredménytelenül fellebbező alperest a felperest megillető különbözeti (126 000-24 000 forint) fellebbezési eljárási költség megfizetésére.

[41] A perben a feleket a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja alapján megillető tárgyi költségfeljegyzési jogra figyelemmel meg nem fizetett, az említett fellebbezési pertárgyérték és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése alapján számított fellebbezési illeték részben (16%-ban) a felperes munkavállalói költségkedvezménye miatt, részben (84%-ban) az alperes teljes személyes illetékmentessége miatt a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében az állam terhén marad.

[42] Az ítéltábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján.

Debrecen, 2022. november 10.

Dr. Tass Edina s.k. a tanács elnöke – előadó bíró, Dr. Paulik Andrea s.k. bíró, Dr. Répássy Árpád s. k. bíró